

מסורת הש"ס

(א) עדיות פ"ב [מ"א],
(ב) ג"ז שם, (ג) [עם מי
רש"ש], (ד) [ויקרא יב,
ז'ל אחר ד"ה הוא],
(ו) [ועי' תוס' עירובין כט.
ד"ה היה אוכל ותו' יומא
פ: ד"ה וחציה ובחולין פז:
ד"ה כל משקה וכריתות
יג: ד"ה וחלב], (ז) [וע"ש
ברש"י ד"ה אכל],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה דאיכא.
דמשקין מטמא בפחות
מרבועית ב'. עי' ברש"י
לקמן דף יז ע"ב ד"ה אבל
לית זהו רביעית:

מוסף תוספות

[illegible]

דבינו חננאל

תניא אבא שאול אומר,
שני תורות היו חרושותהו
המשקחה "מתי" אמר
רבי תנאי על הכהנים
מיימים של כל תינה אל
נמנעו מלשרוק הכשר
שנטמא בולד הטומאה ער
הכשר שנטמא באב
הטומאה. ר' נקטא אמר
כללא בידך השרץ וכיוצא
בר הוא בא הטומאה, כדתן
אבות הטומאה השרץ,
ושבכת זרע וטמא מה שר',
הרצועה הין קקרא אל
הרצועה והנבע בולד
ראשון קקרא ולד שני,
הרצועה בולד שני קקרא אל
שלישי. ואקשינן אמתי
ממכדי בשר שנטמא בולד
הטומאה ולד שני הוא, כי
שרוק הילד תידי בשר
שנטמא באב הטומאה הלא

אור לארבעה עשר

[illegible]

שהוא ראשון חוזר ונעשה שלישי זה שני: והא אין אורל מטמא ואורל. וכיון דלא מטמא ליה מאי תוספת איכא: ^א ואין עושה כיוצא בו. ואין מטמא אורל כיוצא בו: הוא טמא. משמע אבל תרומה וקדשים עושה כיוצא בה. דילפינן מנזבות לא הוציא ממשמעו לא תרומה ולא קדשים אלא דבר שלם וכבר נגזרו כלקמן ^ב. אבל דאורייתא לא מטמא אלא אורל משקה וכו' ואיכא משקין כהדי צהר. כסננא צבא העומאה היה משקה וכו' ועליה ומטמא הצהר שנשרף עם זה מחמת העומקין ועבשה שטיי דגהר הוי ראשון: היינו שר' דר' חנינא דמרישקא צהרי ומאי ה

פרק ראשון פסחים

שתי פרות היו חורשות. צירושלמי דייק ירושלים לא מקום שנהגו
 בו שלא לעשות מלאכה כלומר סבבא הוא לנהוג שם
 איסור כיון שמתקבצין שם אף ממקומות שנהגו בהן איסור ומשני
 גראות כחורשות: **אבל** תרומה וקדשים עושין כיוצא בהן.

אֵל הַלֵּחַם וְאֵל הַנּוֹד ^א וְלִרְמֵס דַּמְפָּס
לְקַמֵּן ^ב [ד' מ.] אִו אֵל הַנּוֹד אִו־יִי דַּנְפָּקָא
לִיָּה מוֹהֶבֶשׁר אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל טַמָּא לֹא
יֵאכַל (וַיִּקְרָא ו') אֲפִי בִּזְבוּלֵךְ ^ג וּתְרֹמָה ^ד
נִפְקָא מֵלָן כִּיּוֹן דְּלֹא מַזְיֵן לְמִימֵר
מִקְרָא אֲשֶׁר דְּבֵר הַכְּבוֹד דִּהּא אֵיכָא
קִדְשִׁים דַּעֲשׂוּן כִּיּוֹאֵל בְּכֵן נֹוּקִי קִרָּא
דְּדַמִּי טַפִּי ^ה דִּהֵינּוּ מוֹלִין ^ו :

ה' אע"פ שמוסיפין
סיף ר' עקיבא וואמר
נמנעו מלהדליק את
יום בנר שנממא
שמוסיפין טומאה על
יך מדבריהם למדנו
ה' עם הטמאה בפסח
דה ומודים ר' אליעזר
לעצמה וזו לעצמה
יה ועל הטמאה שר'
לעצמה וזו לעצמה
ן כאחת: גמ' מכדי
שוממא מאי הוי שני
בשר שנממא באב
שני ושני הוא מאי
שוממא איכא אמר
י וולד עסקינן דהוי
לישי מותר לעשותו
אזא אוכל דתניא יכול
ת"ל יוכי יתן מים על
טמא הוא הוא טמא
טמא הניחא לאביי
חולין אבל בתרומה
בו ולרב אדא בר
נמי דאמר לא שנו
נבל בקדשים עושה
רבינא משמיה דרבא
גר הכתוב לא שנא
לא שנא קדשים אינו

עם בשר ומשקין מיבעי ליה.
ואת אמאי לא פריך מאי
איריא שנטמא בלזב הטומאה אפי'
בראשון ושני נמי? כדפריך לקמן על
ר"ע ו"ל משום דרבי חנינא קאמר
מימיהם כל הכהנים שמעמ שמעולם
מן הוה אף קודם ו"ל דבר דגורו
דכל הפוסל התרומה מטמא משקין
להיות תחלה? דכפ"ק דשבת (דף
יד: ושם) מוקי האוכלין והכלים
שנטמאו במשקין במשקין הנאים
מחמת ידים ולפי שגורו ידיים
פוסלין התרומה עושין המשקין שנגעו
בזבן תחלה:

מא' קא משמע אין דשלישי מותר
לעשותו שני היינו הך. למד אין אוכל מטמא אוכל מדאורייתא
לא פריך לדלידיה הוסיף דמותר לעשות אף שני דאורייתא^א:
ואילו

י. לחם ומזיד יין ושמן (חגי 3): **שפיר**. דממני' בקדשים קיימי': ייצר דאין אוכל מטמא אוכל לעולם ונבואת חגי טומאות דרבנן נינהו וקא אוכל לקמן בפירקין (דף יט.) יליף לה דאוכל מטמא משקה ומשקה עליה ונטמא עמה והוה אף המשקה ראשון וכששורפה עדיין הוא י: **מדרבנן מטמא**. וקא מוספי ליה טומאה מדרבנן: **מאי הוי שני**. יק' ר"ע דמשמע דהוסיף עדות על עדות חידוש על חידוש: **בחלל**

למתני' בנר של מתכ

עין משפט
נר מצוה

קג א מיי פֿינט מהל' פסולי מוקדשין ה"ו:
קד ב ג מיי פֿ"ג מהל' חמץ ומצה הל' ד:
קה ד מיי פֿינט מהל' פסולי מוקדשין ה"ו:
קו ה מיי פֿ"ז מהלכות אבות העומאה הל' א סמך עשין רמז:
קז ו מיי פֿינט מהלכות פסולי מוקדשין הל' ו:

תורה אור השלם

1. וְכִי יִתֵּן מַיִם עַל זֶרַע
וְנָפַל מִנְבִּלָתָם עָלָיו טָמֵא
הוּא לָכֶם: וַיִּקְרָא יְיָ לֵחַ

רבינו חננאל (המשד)

נעשה הנוגע באב הטומאה
 כי נגע הארץ, כי נגע האב
 משרי' הול' לדי' שני, השוא
 כי נגע בכשר הזה שהיה
 לו הוי' אלהי' וכל' הוי' אלהי'
 טומאה, הוא שני הול' וגם
 עתה כשנגע בו הול'
 וארש'נו נעשה וכל' שני, במה
 יוסיף לו דקטני' וקטני'
 אצ"פ שסוסי' לו טומאה
 עתה. וטומאה, ופיק' בר
 יהודה לדי' דמתי' לדי' שני'
 הוא, שעשה הכשר שנגע
 בו הול' שלישי, והבשר
 שנגע באב הטומאה נעשה
 הוא וכל' הארץ, [ו]אכאשר
 נגע בכשר שהיה הול'
 שלישי עשאו שני, הזה
 הוי' לו טומאה שני עתה
 הול' הול' שלישי וענשו
 נעשה שני. ואקשינ' היאך
 הבשר שהוא אוכל טמא
 כול' כיצוצ' בו, והנתיב
 יכרו' הול' אוכל טמא
 אוכל, ת"ל וכו' יצא מים
 וזו תפל' מבלתם עמו
 טמא אוכל לכל. הוא טמא
 טמא עושה טמא כיצוצ' בו
 נתיצא למאן דאכל' בחיולין'
 אינו עושה. ולמאן דאמר
 בחיולין' וכתובתם נמי אין
 עושה, האוכל' וקדושתו שניה
 טומא כיצוצ' בה שפיר,
 ומה קדש'ו נתיצא, וכל'
 דלבינו דאמר אפילו
 קדש'ם נמי אין עושה אוכל
 טמא כיצוצ' בו שניה אוכל
 למימה. ופיק' דר' נחמן בר
 ציחק מהו' דתנן אין ליל'
 הוא טמא חבירי' אוכל
 בשרא, דמטמא הבשר
 מחמת משק', ונדהא.
 ואסי' אוכל טמא חבירי'
 אוכל מדאורייתא, ומתי'
 דקטני' שני מטמא בשר
 אחו' מדברין.

מתנ"י הוסיף ר' עקיבא מימיהם של כהנים כרי. ואקשינן מכדי שמן שנפסל בטבול יום מאי הוא שלישי, כי הטבול יום פוסל ואינו מטמא, והשלישי פוסל ואינו מטמא, דתנן בטהרות פ"ב הראשון והשני שבתרומה טמאין ומטמאין. שלישי פסול ולא מומא וחזו לרמב"ל

וְלֹא שֶׁמִּתְּחִלָּה הָיוּ שְׂמֵלֵי
 יָם פִּי' הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל
 תְּרומה הוּשָׁם וְהַשְׂמֵן שֶׁל
 חֹלֶיץ וְנֶגַע טְבֹל יָם
 בְּמִקְדָּשׁ פֶּסֶל אֵת כֻּלָּם,
 נִמְצָא זֶה הַשְּׂמֵן פֶּסֶל הוּא
 כְּמוֹ שְׂלִישִׁי, כִּדְגוּשֵׁי
 זֶה הַשְּׂמֵן הָרֹג שֶׁנִּשְׂמָא
 מִטִּמְאָמוֹת, שֶׁנֶּהוּ, יָכֹנֵר
 הוּא וְלֹד רֹאשׁוֹ, וְהַשְּׂמֵן
 שֶׁנֶּבַע עֲשָׂה וְלֹד שֶׁנֶּהוּ
 מֵאֵי קָמִיל' הוּא, עֲקִיבָא
 שְׁלִישִׁי מוֹתֵר לַעֲשׂוֹתוֹ שֶׁנִּי,
 הֵיטֵן דר' חֲנִינִי מִן
 הַכֹּהֲנִים. וּמוֹקִיעִם בִּי יְהוּדָה
 דְּרִחְמָנָא אֶמְרֵם בְּחֻלָּל
 הָיָה